

Matouš 15,21-28

Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“ On odpověděl: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“ Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“ On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ A ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ Tu jí Ježíš řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva.

Z dnešního příběhu se dovídáme, že Ježíš byl žid a ještě k tomu nezdvořák. Je to drsný, provokativní příběh, z kterého jde i trochu strach a přece je součástí evangelia.

Ježíš je tu tvrdý, nejen že Kananejskou ženu odmítne, dokonce jí uráží, nadává jí do psů.

My sami se snažíme tvrdostí v životě spíš šetřit. Silná slova používáme jen zřídka, protože jinak by ztratily smysl i význam.

Ježíš jde v tom dnešním příběhu až k jádru, až k morku kostí.

Jenže náš život není samé jádro, samá kost. Věci jsou obvykle zaobalené, jádro je skryto, o něčem se prostě nemluví. Pod zdvořilostí a slušným vychováním je to, co si opravdu myslíme, jen to vždy neříkáme. Bereme na druhé ohled, nechceme jim ublížit a tak raději mlčíme.

Ježíš jde k jádru. Učedníci by celou situaci řešili nějak jinak, diplomatičtěji. Ta žena, která za nimi jde a křičí, učedníky rozčiluje, chtěli by jí nějak slušně odmítnout, vyřešit to rozumně. Nechtějí mít skandál.

My se jim vlastně nedivíme, ani jim to nemáme za zlé. Zdvořilost není pokrytectví, ale způsob jak mezi sebou navzájem vyjít. Když potkáme někoho, kdo je k nám zdvořilý, tak nám to zvedne náladu. Třeba, když člověk leží v nemocnici, tak je rád za každou

sestřičku, která se k němu chová slušně.
Zdvořilost je nejsnazší a nejúčinnější cesta
k pokoji mezi lidmi.

Na druhou stranu nechceme životem jen
nedotčení proplout. Lidský život není jen o
zdvořilosti a kompromisech.

Jsou vztahy, ve kterých můžeme být naprosto
otevření, upřímní, můžeme říct všechno, co si
myslíme, co nás trápí nebo co nás těší, z čeho
máme strach. Takovýchto vztahů většinou
nemáme moc, jsou šafránem našeho života.
Dodávají životu hloubku.

Láska nebo silné přátelské pouto nás vlastně
činí závislými. Spoléháme na svého partnera
nebo na své přátele v tom, že nám budou
věrní, nepodvedou nás, nezneužijí naše
slabiny. A na oplátku jim slibujeme totéž
z naší strany, že tu pro ně budeme, že
zachováme jejich tajemství, že se je pokusíme
pochopit. Musíme si navzájem důvěřovat.

Ježíš se chová jako nezdvořák, ale není to jen
tak, pro ni za nic. Nechce ztratit důvěru
Izraele a tak se nebaví s Kananejkou. Ježíš se

nedrží přísloví „Lenoch říká: „Nejde pomoci všem. — A napomůže nikomu.“ Naopak. On ví, že nejde pomoci všem. A tak pomáhá jen někomu.

To neznamená, že mu té ženy není líto nebo že mu na ní nezáleží. Ten problém je jinde, Ježíš ví, že celé jeho působení je postavené na víře, na důvěře a tu může strašně snadno ztratit.

Třeba když Ježíš léčí, vypadá to různě. Někdy léčí dotekem, někdy slovem. Někdy strká lidem prsty do uší, plive jim do úst, maže jim oči bahnem ze slin. Podstata jeho léčení ale je někde jinde. Je právě v té důvěře.

Podobně jako maminka vyléčí své dítě v podstatě libovolným čajem, o kterém je přesvědčená, že pomůže. Doktor by nad tím jen povytáhl obočí. Ale dítě se skutečně uzdraví. Protože se spoléhá na svou maminku, důvěřuje jí.

Ježíš je obřezaný Žid, syn židovské matky, navazuje na židovské proroky, účastní se židovského sborového života, chodí do synagogy, diskutuje s farizeji. Jeho posluchači

jsou hlavně židé, proto se nemůže bavit s Kananejci. Je Mesiášem, kterého vyhlíží Židé, Kananejci žádného Mesiáše nevyhlíží.

Kananejci byli původním obyvatelstvem zaslíbené země. Abram přišel do země Kanaan, která ale již byla obydlená. Buď patří země Kananejcům a Izraelci jsou vetřelci. Nebo mají Izraelci zemi od Boha, patří jim a Kananejce mohou pobít nebo vyhnat. Tady prostě není střední cesta, jeden názor úplně popírá druhý. Když bude Ježíš pomáhat Kananejcům, přestane být důvěryhodný pro Židy.

Proto Ježíš říká: „**Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.**“ Třeba proti té ženě ani nic nemá, možná to ani nemyslí nějak osobně, ale odmítá ji.

Tady by ten příběh mohl skončit. Jen neví, co bychom si z něj potom mohli odnést? Ten příběh ale pokračuje. Je to příběh matky, která má posedlou dceru. Matky, která se rozhodne bojovat.

Chápe, že Ježíš nemůže zradit Izrael, stejně jako ona by nezradila svou dceru. A možná proto

porazí Ježíše v souboji argumentů, když říká: **„Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“** Ta žena bojuje jen pohotovým jazykem, ale bojuje srdnatě, proto se Ježíš v souboji argumentů nechá porazit, mávne nad ní rukou a řekne: „Ať je po tvém.“

Ježíš je v dnešním příběhu dost neústupný, můžeme si být jisti, že stále stojí na straně Izraele. A přece zde otevírá těsnou bránu, kterou mohou do Božího království vejít i psi pohanští, tedy i my.

Jako Ježíš sám byl poražen na kříži a přece skrze něj přemohl svět, tak i my, pokud se jím necháme přemoci, staneme se vítězi.

Kvůli pohanům se Ježíš nestal pohanem — kvůli nim zůstal židem. I církve z Keltů, ze Slovanů, z Germánů a koho ještě přiznala židům prvenství. Čas měříme na sedm dní a sedmého dne odpočíváme, místo odvaru z muchomůrek jsme začali pít víno, které u nás ani pořádně neroste. Polovina z nás má původem židovská jména. Znakem naší země je lev, i když u nás nikdy lvi nežili; zato v judské poušti ano.

Chceme-li tedy pomoci světu, budíme sice zdvořilí, ale ve svém přesvědčení neustupujeme ani o píď.

Sami se pak dejme napořád přemoci Kristem, který je Spasitel všech lidí.

Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův.

Amen